

"כרם ייתכן שתוכל — כאפשרות — להשתמש בהן להגנת עצמית."
לא רציתי להמשיך בנושא זה, בשיחתי עם הגנרל בופר, ולחגעי רחוק יותר ממה שאמר.

נספח עולמית בכור בדימונה

בה שאמר היווה, לאמיתו של דבר, אישור לאשר ידעתי כבר, מתוך מעקב רצוף אחר נסיונותיה של ישראל להשיג פצצה גרעינית.

נסיונות אלו החלו בשנת 1957, בעקבות מלחמת סואץ המפורסמת, כאשר נאלצה ישראל — נוכח הורם המהפכני הערבי הסוחף, נוכח האולטימטום הרוסי ה' מפורסם משנת 1956 ונוכח הלחץ האמריקאי, שנבע מכל זאת — לסגת מסיני, לאחר כישלון ההתקפה הבריטית-צרפתית על פורט סעיד.

באותה עת הייתה ישראל שרוייה במצב של רוג'ו, וצדפת יצאה נפגעת, עקב כישלון ההתקפה. אולם בעוד שבריתניה, השותפה השלישית, נסוגה לאחר ההתקפה ונתנה את עצמה ביחס לקשר סואץ — הרי שאר צדדי הקשר, ישראל וצרפת, המשיכו לצעוד, במשך שנים, בדרך של תחתיים וסכנה.

באותה עת הייתה ישראל בחיקה של צרפת. או אולי הייתה צרפת בחיקה של ישראל. כך או כך, התוצאה הייתה שצרפת העניקה לישראל כור גרעיני חמוסגל להפיק כמות מספקת של פלוטוניום — החומר הדרוש לפיצוץ גרעיני.

הכור ניבנה מאחורי מסך כבד של סודיות, בדימו-נה, ליד באר-שבע.

לאחר חמש שנים, ב-1962 בערך, החל כור זה למשוך תשומת-לב רבה אפילו בארה"ב.

בסוף שנות ה-60 היו התמיהות, שהתעוררו סביב הכור בדימונה, בבחינת נספח עולמית. לעיתים, ב' פקודות רבה, נטלה ישראל עצמה חלק, בסתר, ביצירת חשדות לגבי מה שמתנהל בדימונה!

קדאפי מעוניין לקנות

פצצה גרעינית

אפשר לזרזי לסכם את האסטרטגיה הישראלית בענין זה כדלקמן:

1. ישראל ניסתה — בוודאות — להשיג פצצה גרעינית.

2. לאיש לא היו ספקות בדבר יכולתה של ישראל לייצר פצצה כזו. אבל השאלה, שסביבה התעוררו התחיות, הייתה:

האם נתקבלה החלטה מדינית לייצר פצצה גרעינית — או שהחלטת כזו נדחתה?

3. ישראל רצתה שהערבים יחדשו כי יש לה פצצה גרעינית. ברם, היא לא רצתה שהם ידעו זאת בוודאות. חשד כזה עשוי להוות, לדעת ישראל — גורם מרתיע, ואילו ידיעה ודאית עלולה לשמש להם, לדעתה, כגורם ממריץ.

4. ישראל לא ניסתה את הפצצה הגרעינית שלה — בהנחה שהיא יצרה אותה — משום שניתן להעריך את התקינות שלה, ולוא באופן יחסי, באמצעות מחשב. יתרה מזו: בהנחה, ששיעור החקינות של הפצצה הוא 50%,

במקרה כזה, ההוצאות על פצצה גרעינית יקרות בהרבה מעוצמת ההרס הממשי שלה. והרי המלחמה, בכל הנסיבות, היא אקט כלכלי.

● השימוש בפצצה גרעינית נגד עיר ערבית לא יהווה את סוף הסיכסוך הערבי-ישראלי. הוא יתא תחילתו של שלב חדש בסיכסוך — שסופו לא יוכל להיות אלא בקיצה של ישראל עצמה.

אם בישראל יש עיר אחת או שתיים, אם בישראל יש מרכז תעשייתי אחד או שנים — הרי בעולם הערבי יש ערים ומרכזים רבים.

● לעולם הערבי יש אפשרויות ומשאבים, יש לו מרחב ועומק, המאפשרים לו — ולוא גם לאחר שנים — להשיב על המהלומה. לאור שיטתה המצמצם של ישראל, הרי מהלומה אחת יכולה להיות ניצחת.

● השגת פצצה גרעינית ע"י הערבים — במקרה שיעמדו בפני סכנה גרעינית — לא תאריך עד שתתפתח יכולתם הטכנולוגית לייצר אותה. הערבים יכולים, נוכח סכנה גרעינית ברורה מצד ישראל, להשיג את מה שהם רוצים במדה"מ, ואם ברה"מ חסר, עשויה סין להסכים. וגם אם חסר סין, הרי הפצצה הגרעינית לא תהיה, אחרי הכל, שמורה ומוגנת מכל הישג יד.

פצצה גרעינית לערבים!

ני מסיק שתי מסקנות:

● הפעלת הפצצה הגרעינית הישראלית מותנית בנסיבות של טירוף או באדם מטורף:

נסיבות בהן תחוש ישראל שהיא נתונה לאיום ושהיא מוכנה אפילו להתאבד לפני מותה.

או שאדם מטורף יקפוץ למרכז ההחלטה בישראל — אדם המסוגל לראות רק רגע מסוים, הממלא את כל חושיו בצבע אדום. בישראל ישנם אנשים רבים מסוג זה. ביניהם, למשל, הגנרל אריאל שרון!

אין ביכולתה של האומה הערבית להיות תוך דאגה מפני נסיבות של טירוף או אדם מטורף.

● הפצצה הגרעינית הישראלית, בכל הנסיבות אותן סקרנו, עלולות להפוך לנשק בסיסי בפעולת גיפוף, או בפעולות חסנות תחת איום. וזאת לשם השגת יתורים ערביים — שלא יושגו בלעדיו.

אין ביכולתה של האומה הערבית, אשר שברה את מחסום האשלייה ואת מחסום הפחד באפוס החצייה — להרשות לעצמה להיות מטרה לגיפוף או לסחטנות. ולוא גם נוכח הסכנה הגרעינית.

אני מתקרב לסיום מאמר זה כדי לומר, בשקט מירבי ובשיקול-דעת:

אם נמצאת בידי ישראל פצצה גרעינית, או אם קיים בידה פוטנציאל לפצצה גרעינית — נחוץ שגם בידי הערבים יהיה פצצה גרעינית, או פוטנציאל לפצצה גרעינית.

ההיגיון בכך הוא, שההרתעה היא האסטרטגיה הר יחידה בעלת ההשפעה של דורנו.

פירוש הדבר, שקיים סוג זה של נשק אצל שני הצדדים במאבק — הוא הערובה היחידה לאי-הפעלתו של נשק זה במאבק!

חשתי לדבר על גישה זו, כדי שיסתפח אל נושא ועידת הפיסגה הערבית הצפויה באלג'יר.

עשיתי זאת עקב כמה שיקולים:

● לערבים יש, ברגעים אלה, מניעים למחשבה רצינית אודות גורם מרתיע ערבי אפקטיבי.

איש לא יאשים אותם עכשיו — לאחר הלך של מיל-

אנו להדגיש, בחטף, את הגורמים הבאים:

● לישראל הוכח כי הפער התרבותי בינה לבין הערבים, הוא קטן יותר מכפי שחשבה בעבר, הוברר לה, כי הערבים קלטו את אמצעי המלחמה האלקטרוניים מהר יותר מכפי שציפתה.

● הוכח כי לערבים יש, בנושק הנפט, אמצעי ללחון על ארה"ב ועל מדינות מפותחות אחרות, היכולות לסייע לישראל בנושק, ואם בפעם זו בא השימוש בנושק הנפט בעקבות ההחלטה האמריקאית לסייע לישראל ולפצות אותה על אבודותיה, הרי בפעם הבאה עלול הוא לקדם להחלטה כזו, וזו למנוע קבלתה, או לפחות להגביל אותה!

● הוכח כי אבודות המלחמה המודרנית, המתנהלת בכלי הנשק ההדדיים, הן נוראות, שכן בשבועיים של המלחמה היו אבודות כל הצדדים בצירוף: 2500 טנקים ו-600 מטוסים.

הסיבה לכך הייתה נעוצה בפיתוח טילי נ"ט. ונ"מ. ופירושו הדבר — זוהי עובדה שאנו חייבים לעכל אותה — כי תכמות חונרת להיות בעלת ערך.

פירוש הדבר כי הצד שיש לו יותר טנקים ומטוסים — יכול להמשיך במלחמה זמן רב יותר, ובסופו של דבר יהיה קרוב יותר מהצד השני בחכונות מהלך המלחמה ושלטה בתוצאותיה.

זאת ועוד: הכמות אין פרושה ציוד בלבד, המדוכר לא רק בטנק ובמטוס, כי אם — מלבד הציוד — גם בצוותי הטנקים ובצוותי המטוסים, באוויר ועל הקרקע.

המסקנה מכל זה: המסיביות של הגורם האנושי הערבי — יחד עם נכונותו של האדם הערבי לקלוט את הטכנולוגיה של התקופה — יהיו גורם בתחרות, ש' ישראל אינה יכולה לעמוד בה.

ואם כן, או מה?

אם כן, האם לא קיימת אפשרות, כי יבוא שלב במאבק, בו תישען ישראל — מרצונה, או עקב הששותיה — על הרתעה גרעינית?

זינוק טכנולוגי, שישראל חושבת כי הערבים אינם

גרעינית נורבית

ומת אקטובר — אם הם ירגישו, שצדעת הבא של ישראל בהסלמת המאבק יהיה: גיפוף בנושק הסחטנות הגרעינית.

● התחלטה בעניין זה גדולה מעל ומעבר לאחרייתה של כל מדינה ערבית יחידה, גם ביצועה דורש יותר מאפשרויותיה של מדינה ערבית יחידה.

● האומה הערבית — בעזרת העומק האסטרטגי שברשותה — יכולה לבנות את מיתקני כושר ההרתעה שלה הרחק מאיום כלשהו, שיהיה מסוגל להרוס את נסיונותיה על הקרקע עוד בטרם השילוח.

● מאמץ ערבי מאוחד זאינטנסיבי הוא היחיד ש' יבטיח את צימצום פרק הזמן הדרוש לייצור אמצעי-ההרתעה הערבי, הדבר יעמיד את האומה הערבית בעמדת-כוח נגד נסיון סחטנות לא רק מצד ישראל, כי אם גם מכל מקור שיהא. הדבר ייתן לאומה הערבית את אחד מסממני כוחות-העל בדורנו.

● לא קיים פחד — ולכן לא קיימת סכנה — שישראל תדע, וידע העולם, כי אנו נכונים לסגל בסולם ההסלמה עד סופו. אדרבא: תפחד ותסכנה ייווצרו, אולי, אם ישראל או העולם ידמו בליבם כי איננו ערים לצעד הבא בסולם, וכי אם צעד זה יעמוד בפנינו, ביום מן הימים — לא תהיה הברירה היחידה בפנינו כניעה ל' סחטנות, רק משום שהופעתנו ע"י דבר שאיננו יכולים לעמוד בו!

● יתרה מזו: אולי נזכור, שכלל הותב בניהול כל המאבקים בהיסטוריה של תקופה זאת, של התקופה של-פניה, ושל התקופה שאחריה — היה ויישאר כלל אחד: שהמילת "הפתעה" תישמט מכל המילונים שלנו, ש' (המשך בעמוד 26)

מסוגלים לעמוד בו?

קפיצה, שאינה מאלצת אותה לפשוט יד, תחת לחץ נשק חנפטי?

קפיצה, שאינה מחייבת כוח אדם מסיבי?

פצצה גרעינית - אינה יעילה

כדי שדבריו יהיו ברורים ומגודרים, עלי להקדים ולומר, כי הימצאות פצצות גרעיניות בידי ישראל אינה מחוזה סיבה לפחד, שאנו צריכים לתת לו להעיק על ליבנו — כי אם מהווה לדעתי אפשרות, שעלינו להתכונן לה, עלינו להתכונן לה ע"י קידום פני הסכנה, ולא ע"י בריחה ממנה.

אדרבא: קיימים סייגים, עולמיים ומקומיים, נגד ה' שימוש של ישראל בנישקה הגרעיני — בהנחה, שהוא קיים, ואני אישית משוכנע, שהוא קיים או שהוא יכול להיות מיצר, עפ"י החלטה מדינית, המתקבלת ברגע איזשהו.

הסייגים העולמיים והמקומיים הקיימים נגד השימוש מצד ישראל בנישקה הגרעיני הם כדלקמן:

● השימוש בפצצה גרעינית בתקופה זו, על מאזניה ומידותיה, היא החלטה שאינה יכולה להתקבל ע"י הגיון כלשהו, זוהי החלטה, הנובעת מטירוף גמור.

● השימוש בפצצה גרעינית בנורית הלחימה אינו יעיל — כפי שחושבים — לגבי כוחות אשר בנו את עמדותיהם כראוי, אלא אם מדובר בנקודת האפס כלומר: במקום ההתפוצצות עצמה, אשר למעגל שמסביב למוקד, הרי חסכנה הצפויה לו הינה מועטה.